

P. ABAT JOSEP M. SOLER
21-02-2005

Festa de la Llum (Manresa)

Dt 4, 32-34.39-40; Rm 8, 14-17; Jo 7, 37-39

R. Sr. Arxiprest, R. Sr. Rector del Carme, Preveres concelebrants

Excm. Sr. Alcalde

Digníssimes autoritats

Associació "Misteriosa Llum"

Srs. Administradors, membres de l'enguany ja centenari Centre Excursionista de la Comarca de Bages

Estimats germans i germanes en Crist:

Manresa estava assedegada a la primera meitat del segle XIV. Les llars, els tallers artesanals, els estables del bestiar, les terres que envoltaven la població, estaven mancats d'aigua. I per això la ciutat decidí la construcció de la sèquia. La dificultat, però, vingué d'allà on menys s'hauria esperat; el pastor diocesà tenia altres prioritats i ho impedia en nom dels seus drets. Déu, però, va capgirar els cors i les coses. En efecte, el 1345, segons les cròniques, un signe lluminós vingué des de Montserrat. I la sèquia pogué arribar fins a la ciutat, la mateixa sèquia que encara avui basteix d'aigua i alegra la vida de la Manresa vigorosa que creix i es transforma. Aquella aigua material va ser i és un bé per a tots. Per això avui, tants segles després, en tornem a donar gràcies. Per l'aigua i pel signe de la llum; manifestació com són tots dos de la sol·licitud envers Manresa del Déu que és Trinitat. Una sol·licitud que no fa distinció de persones perquè Déu estima tothom entranyablement.

A l'evangeli que hem escoltat fa un moment, Jesús també parlava de la set i de l'aigua. Deia: *si algú te set, que vingui a mi, i que begui*. Del seu interior *naixeran rius d'aigua viva*. Com veieu, prenia la imatge tant entenedora de la set corporal per referir-se a la set espiritual. I ¿què és tenir set espiritual? És anhelar la felicitat per sempre, és voler trobar el sentit de l'existència, és desitjar la pau, la justícia i la fraternitat entre tots els pobles, és esperar la llibertat que treu l'opressió, és delejar l'harmonia en la convivència familiar, és esperar que la mort no sigui la realitat definitiva,

és creure que l'amor entre les persones pot no ser efímer, és l'afany d'infinit. Tot això i moltes coses més és tenir set.

A la llum d'aquesta paraula de Jesús, podem dir que Manresa, la Manresa dinàmica d'avui, continua estan assedegada. I també que els cristians estem assedegats, que tots els homes i dones de bona voluntat del món estan assedegats. I quan es té aquesta set al cor ¿qui la pot saciar? Jesús ens deia que la font es troba en ell: *que vingui a mi, i que begui*. La seva persona i la seva paraula són llum que il·lumina els nostres passos i són beguda espiritual que sacia la set més profunda del cor humà. Cal anar, doncs, una vegada i una altra a Jesús per satisfer la nostra set existencial. En ell, hi ha el doll d'*aigua viva* que ve de Déu Pare. La vostra sèquia, amb l'aigua que hi corre apressada i joiosa, donant vida al seu voltant, n'és una imatge ben adequada.

Però Jesús, a l'evangeli, encara ens deia una altra cosa. No sols és ell la font d'*aigua viva*. Tothom qui acut a ell i hi *creu* trobarà que, en el més íntim d'ell mateix, hi ha una llum i una paraula que van saciant la set del cor. Per això deia: *naixeran rius d'aigua viva de l'interior del qui creu en mi*. El cristià té en el profund d'ell mateix una deu que li sacia la set. És, tal com ens deia Jesús, *l'Esperit*.

Fixeu-vos que he parlat del Pare com a origen del que sacia la nostra set, és a dir, els anhels més íntims i profunds de nosaltres mateixos; he parlat de Jesús, el Fill de Déu, com a font de la beguda espiritual; i he parlat, encara, de l'Esperit que apaga la set del cor. És a dir, he parlat de la Trinitat. D'aquell Déu que és comunió d'amor i que la fe dels vostres avantpassats va saber descobrir en la llum que, provenint de Montserrat, es destriava en tres raigs en entrar a l'interior d'aquesta església del Carme. El Déu que és llum, també als nostres dies, vol saciar la set que tots experimentem en el nostre interior sempre insatisfet, perquè sempre aspirem a més.

Som homes i dones de desig. Però, no n'hi ha prou amb desitjar. El missatge de Jesús ens ensenya que hem de posar-nos a la feina. Als creients, ens diu que podem en ell la força de l'Esperit Sant per contribuir a fer un món millor, on tothom pugui veure satisfetes les seves necessitats. I als no creients, Jesús, que és un Mestre universal d'humanitat, els ensenya el compromís per la justícia, per la dignitat de cada persona, per la pau; els ensenya a treballar amb abnegació i altruisme a favor de tothom, particularment dels més pobres i desvalguts. Tots som cridats a aportar tot el que pugem per saciar la set dels nostres contemporanis.

Sé que el problema de la manca d'aigua potable és molt seriós en molts països; ens n'hem de conscienciar i hem de fer el que pugem per pal·liar-lo.

Però ara em centro particularment en la set espiritual. Començant per la dels qui són al nostre entorn. Ens hem d'apropar amb amor a tanta gent que pateix, que experimenta un buit profund, que no troba resposta als seus problemes, a la seva vida, o al seu egoisme, al seu voler estimar els altres i no poder. A Manresa n'hi ha de gent que es troba així; fem-nos-en solidaris. I ampliant més el cercle, ens adonem de la violència, dels enfrontaments fraticides que es donen a diversos indrets del món, del desafiament que és per a nosaltres la pobresa de més de mil milions d'éssers humans; ens adonem dels sofriments innumbrables i de les injustícies flagrants que hi ha en tants llocs; ens adonem que n'hi ha que opten per fer un mal ús de la llibertat humana per anar contra els altres, com és el cas, per exemple, de la violència terrorista que està portant el món a un futur de por i d'angoixa. Davant aquest panorama dramàtic, només hi ha una opció realment constructiva: detestar el mal i adherir-se al bé; no deixar-se portar per la indiferència i seguir la lògica de l'amor als altres. I si és un amor inspirat en l'Evangelí de Jesús ens portarà fins i tot a estimar els enemics (cf. Joan Pau II, *Missatge per a la Jornada mundial de la pau 2005*).

Que aquesta eucaristia de la Festa de la Llum, sacii les nostres sets més profundes i ens porti a estimar cada persona concreta i a treballar per una ciutat cada vegada més humana. Que ens porti, a més, a ser solidaris de les sets dels nostres contemporanis que viuen arreu del món.

21 febrer 2005